

Nevinně odsouzená žena – kartel – pomsta

KARAFIÁTY Z BOGOTY

SYLVA KOLLE

Karafiáty z Bogoty

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.pointa.cz
www.albatrosmedia.cz

Sylva Kolle

Karafiáty z Bogoty – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2025

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

KARAFIÁTY Z BOGOTY

SYLVA KOLLE

2025

● ■ pointa

*Tato kniha je zčásti fikce.
Jména, postavy, místa a události jsou buď
výplodem autorčiny představivosti, anebo jsou
použity nepravdivě.*

Text © Sylva Kolle, 2025

Ilustrace na obálce © AdobeStock, 2025

ISBN tištěné verze 978-80-7691-947-1

ISBN e-knihy 978-80-267-5086-4 (1. zveřejnění, 2025) (epub)

ISBN e-knihy 978-80-267-5087-1 (1. zveřejnění, 2025) (mobi)

ISBN e-knihy 978-80-267-5070-3 (1. zveřejnění, 2025) (ePDF)

Karafiáty z Bogoty věnuji všem,
kdo při mně stáli v těžkých časech.
Miri Kruge děkuje.

Zvláštní poděkování

Mé poděkování patří paní PharmDr. Heleně
Meindlové, která mi byla od počátku velkou oporou.
Děkuju, Heli!

Obsah

Úvod
9

1. díl
V pasti
13

2. díl
Miri Kruge vrací úder
61

SEN I.
171

SEN II.
185

Úvod

Přivírám oči před žhnoucím sluncem. Sedím na písku, přede mnou se vlní a pableskuje Atlantik. Za zády mám neproniknutelnou smaragdovou zeleň. Jsme tady, na malém neobydleném ostrůvku u rovníku, dva. Já a můj parťák. Spokojeně leží vedle mne, v kapse košile mobil. Neztroskotali jsme, přátelé. Jen jsme si dnes udělali výlet. Jmenuji se Miriam Kruge. Je mi víc než 20, víc než 30. Dál odmítám vypovídat. Hledím do dále a uvědomuji si, jak se můj život v posledních letech několikrát převrátil vzhůru nohama. Osud je mocný, přátelé. Nejdřív jsem zbohatla, pak zchudla, a teď si užívám. Bez mého přítele, sluníčího se po mém boku, bych to nedokázala. No, možná dokázala. I jeho jsem cíleně hledala tak dlouho, až jsem jej našla. Ne, nejsem zlatokopka, přátelé. Jsem hrdá, tvrdá a nezávislá žena. Jenže v boji s molochem státního veleúřadu, který zavinil můj neblahý pád, jsem potřebovala spojence. Kdo hledá, najde. „Že jsi slabý, na to ser, předměty různý do ruky ber.“ Můj parťák je docela mocný a přiměřeně movitý muž. Podařilo se mi jej zaujmout. Inteligencí a humorem, přátelé. Ne tím, že mám modré oči, tmavě plavé vlasy a vypracovanou postavu. Jsme si navzájem užiteční. To pokládám za mnohem stabilnější základ vztahu než nějakou romantiku. Jsem Čechistánka. Můj přítel je Latino. Jak se tak na něj dívám, připomíná mi trošku staršího Vinnetoua, náčelníka Apačů, když jej představoval herec Pierre Brice: olivová pleť, tmavé vlasy (ale bez čelenky), relativně plochá tvář. Nemá ve zvyku projevovat emoce grimasami, jeho obličej je většinou nehybný. Pocity se skrývají v očích. Jsme tedy dva proti byrokratickému aparátu. Chtěli jste boj, miláckové? Máte ho mít.

Nicméně popořádku:

1. díl **V pasti**

V malém městě na jihu Moravy jsem vybudovala lékárnu. Postavila dům, nastěhovala sebe i regály, splácela úvěr a od rána do večera stála za pultem, obsluhujíc zákazníky. Pěkný přechodník, že? To „obsluhujíc“. Nebylo to lehké, měla jsem jen pár zaměstnanců. Soboty a neděle jsem odpracovala sama. Zatím žádné vzrůšo, co? Nebojte se, to přijde. Kreativní myslící člověk je za všech režimů nežádoucí, to je mé životní poznání. My, běžní občané, máme na zádech namalované terče, jen o tom nevíme. Takže dál.

Po více jak deseti letech podnikání, po řadě ústrků a šikany ze strany státu přišel opět na „kontrolu“ jeden Vyskoč s kulatým razítkem a požadoval informace o mých zákaznících – pacientech. Ze zákona na něco takového neměl právo, ba právě naopak. Jsem vázána povinnou mlčenlivostí o klientech, stejně jako lékaři a právníci. Dokonce jsme při promoci na něco takového přísahali, ale to víte, v moderní době se to už nebere tak vážně. Vyskoč nepředpokládal odpor z mé strany. Čekal, že mu promptně vytisknu vše, co chce, a on půjde dál. Zkrátka, že to bude tak, jak to chodilo doteď. Život je změna, drbani. Nejsem už nejmladší, klopila jsem uši dost dlouho, a tak jsem řekla NE. Nedám. Nevytisknu. Ocituj mi zákon, který to přikazuje, ty chloubu. Nastalo ticho. Vyskoč nevěřícně civěl a já jsem blýskala očima. Dnes neustoupím. Dnes se nepodvolím. A jestli mně bude vyhrožovat (i to jsem zažila, přátelé, ze strany státu – samozřejmě bez kamer a beze svědků), zavolám policii. Ouřada odešel bez pozdravu. V tom okamžiku začal terč na mých zádech červeně svítit, ale o tom jsem zatím neměla ani páru. Cíl zaměřen: Miriam Kruge. Z oné kontroly mi Vyskoč neposlal ani protokol. Žádný protokol, žádná kontrola. Asi měsíc byl klid. Pak – bylo to v létě – se zjevil v mé lékárně dvě dámy z onoho úřadu. Byla doba dovolených, tak jsem byla sama. V přední místnosti zákazníci, v zadní místnosti čekal řidič z velkoskladu na potvrzení dodávky. Lítala jsem oběma směry sem a tam a během mého pobíhání na mě obě reprezentantky úřední moci štekaly. Uvědomily si, že nemám svědky, že můžou. Požadovaly totéž, co tehdy ouřada: nelegální informace. Nedám! A víte, co se stalo? Zatímco jsem obsluhovala frontu, vlezly do mé kanceláře a ony informace (ze zákona povinně evidované v lékárenském PC programu) si vytiskly!!!! Jakmile jsem to zjistila, vykázala jsem je ven. Pryč. Ovšem zdvořile. Teď vím, že jsem měla jednat jinak – vynadat jim do zlodějských kun, vytrhnout jim papíry z ruky,

dveře rychle zamknout a zavolat 158: načapala jsem v kanclu zlodějky. Byla jsem slušný, mírný a zdvořilý čechistánský občan, tak jsem to neudělala. Obě odešly, já jsem zavolala svého právníka a domluvila si schůzku. A pak, asi za týden, než jsem si všechno srovnala v hlavě, jsem na jednání onoho úřadu napsala stížnost. Zcela a jednoznačně oprávněnou. Tím hůř pro mne. Sebeobranu Čechistán neodpouští. Mohla by inspirovat ostatní k odboji. Terč na mých zádech začal blikat a houkat – cíl potvrzen: Miriam Krüge. Pal!

Jen pro upřesnění, přátelé. Oním vlámáním se do mého PC a opatřením si informací, které tam byly evidovány, státní úřad, reprezentovaný výše zmíněnými zaměstnankyněmi, překročil své pravomoci. Vědomě. Úřad si je ovšem dobře vědom i jiné skutečnosti – on může. Je to státní úřad, pro něj zákony neplatí. Proč tak lpí na dodávání informací o pacientech? Že by mu záleželo na vašem zdraví? To mu neleží ani v patě, to mi můžete věřit. Ono okolo toho sběru informací se točí hodně peněz. Jakmile uslyšíte v médiích, že bylo zřízeno nějaké „elektronické úložiště“ pro jakákoli data, věřte, že se bude čile obchodovat s informacemi a za „správu“ onoho úložiště se budou vesele odklánět veřejné peníze soukromým subjektům, jen čistou náhodou propojených s někým ve státní správě. Jednou – víceméně náhodným omylem – jsem se k takové smlouvě dostala a mohla jsem si ji přečíst. Přátelé, tak nevýhodné podmínky pro stát, a tak velkorysé pro soukromý subjekt, o tom ani nemám odvalu psát veřejně. To zmiňuji proto, abyste věděli, proč nějakému ouřadovi či ouřadu stojí za to překračovat zákon. Avšak pohněme se dál.

Na mou podanou stížnost mi dodnes (po jedenácti letech) úřad neodpověděl, aspoň ne písemně. Asi tak za čtvrt roku poté, co jsem ji poslala (a můj tehdejší právní zástupce, JUDr. Závist, ji podpořil, dle mne nemastným neslaným dopisem), do lékárny vtrhlo policejní komando. V pracovní den, slunce svítilo, lidé chodili kolem. Houkačky, blikající majáčky, asi deset chlapů v uniformách.

„Policie!“ hulákali. Je správné, že se ohlašovali. V jiné zemi, v jiné době, by si je našinec mohl splést s někým jiným. Zákazníci houfně utekli z lékárny. Zůstali jsme sami, dvě magistry a zásahovka.

„Co tu chcete!?“ řvala jsem na ně. Oni ječí na mne, já ječím na ně. Jak se do lesa volá... znáte to. Moje kolegyně mezitím uposlechla pokynu a seděla v rohu na židli a jen tiše dýchala.

„Chceme vidět veškerou dokumentaci a prohlédnout lékárnu.“ To už pronášeli běžným tónem.

„Víte, jaké je vaše štěstí?“ křičela jsem já ještě hlasitěji než předtím oni ono „Policie!“, „vtrhnout sem takto někdo jiný, reagovala bych zcela odlišně, tím si buďte jisti!“

Je to tak, přátelé! Jsem stará skoro jako černé uhlí a v před-internetových dobách jsem dostala výcvik, abych při útoku jednala rázně a fyzicky. Úderů se nebojím, rozdat je umím a hojím se rychle. Pár přepadení jsem už zažila (a úspěšně vyřešila) a na agresi umím zareagovat jako vzteklý pes. Ovšem můj výcvik není evidován Googlem, mí tehdejší instruktoři jsou dílem mrtví a dílem roztroušení po LDNkách, a já zdroje chráním – to je o mně známo. Jedním slovem – výcvik nelze dohledat. Jsem „Hard to Kill“. Zkrátka – mívala jsem všestranné koníčky. To ovšem státní moc neví. Avšak pokračujme. Po uzamčení lékárny následovala úmorná několikahodinová domovní prohlídka. Co hledali? Asi zlaté cihly. Bylo vidět, že policie má svůj názor: celá demo akce k ničemu, pouze plnění pitomého rozkazu. Musím čestně říct, že policajti se chovali slušně a korektně a já jsem na ně řvala jak na lesy. Moje názory musely být slyšet až v Praze. Byla jsem v těžkém stresu a musela se ovládat vši silou, abych na ně nevystartovala fyzicky. Dělalí to na rozkaz, ovládej se, ty blbko. Vydržela jsem to. Mezitím odlifrovali kolegyni do Brna, do cely předběžného zadržení. Kdo chce, ať si dohledá na netu, oč jde. Pro mne to už dnes není důležité. Záhy jsem se tam ocitla i já. Sama ve sklepní cele, bez oken, s trvale svítící zářivkou. A trvale běžící kamerou.

Seděla jsem v lotosovém sedu, zírala před sebe a v duchu písкала Marseillaisu. Pak jsem si uvědomila, že někde vedle mne ve sklepní kobce trčí i moje kolegyně. Má jinou povahu než já. Neprošla fyzickým drilem ani instruktáží, jak odolat výslechu, ani nemá v ložnici v koutě opřený samopal. Uvědomila jsem si, že na ni to kino okolo má vliv. Možná je lehce vyděšená, možná má velký strach. Pokud chtěli sejmout za tu stížnost mne, dobrá. Jenže zásadu nezatahovat do hry blízké rodinné příslušníky, tu snad ctí i Mafie Palermo. Proto začínám zpívat píseň nahlas. Tuto píseň kolegyněka pozná, tedy pokud můj hlas pronikne skrz beton, cihly a tlusté dveře. Aby věděla, že ač jsme dvě, jsme jeden tým. Není tu sama. Dohulákala jsem Marseillaisu aspoň třikrát a nic se nestalo. Žádná reakce. Buď mě nebylo slyšet, anebo zpívat během dne hymnu jiného člena EU ještě není v naší demokratické zemi trestné. To je fajn, to potěší.

Zářivka bliká, přes tlusté zdi neproniká žádný zvuk. Člověk neví, zda je noc, anebo den, rozhodí se mu biorytmy a může to pociťovat jako stres. Já jsem si toho vědoma. Proto mé tělo dostává příkaz, aby si nevšímalo světla, nečekalo na tmu a kdykoli bude chtít, ať upadne do spánku. A je to. Nechci vám tvrdit, že pobyt v cele předběžného zadržení je zrovna relax, ale je na každém, jak to pojme. Já jsem k věci přistoupila tak, že mám pravdu, zákon mám na své straně, a tudíž mě nic nezlomí. Stačí vytrvat. V hloubi mozku však neustále pátrám, co mi vlastně kdo klade za vinu. Do teď jsem slyšela horu absurdit a mlžení. Dveře se s rachotem otvírají a policista mi nese jídlo. Chladně se usmívám a říkám, že to může rovnou odnést. Na nepřátelském území nejím.

„Já vám to tady nechám,“ dobrácky odpovídá muž. Staví tác na stůl a odchází. Sedím dál bez hnutí. Hlad nijak nepociťuji. Jen odhodlání a vztek. Mám stát za pultem v lékárně a pracovat, ne trčet ve sklepě! Mám vařit jídlo pro Iněčku, venčit psa! Moje dcera, které je třináct, je sama venku. Jsem rozvedená. Můj bývalý manžel se po rozvodu vrátil do rodné Skandinávie a my dvě stojíme neochvějně při sobě. Nikoho dalšího blízkého Iněčka nemá. Jestli jste se lekli, že dcera je bez dozoru, mýlíte se. Celá razie byla vzorně připravená. Dceru od-táhla sociálka a na Betyнку čekalo auto z útulku. Nepřeju vám, aby se vám to stalo taky. Stát bez hnutí a dívat se, jak vám násilím táhnou psa po rampě do vozu, pes se šprajcuje, zapírá nohama a kňučí. Vší silou se ovládám. O dceru se nebojím. Má mou výchovu a perfektní povahu. Když ji odváděli, řekla jsem jí, ať se nebojí. To zvládneme.

„A o mě si nedělejte starosti,“ dodávám. Moudře přikývla copatou hlavičkou. Ví, že já zvládnou cokoli. Ví, že se umím porvat, nejsem hysterická a celkově jsem výkonná mašina. Když táhli Betyнку a mně nasazovali pouta, dcera už byla naštěstí pryč. Ne kvůli želízkům, to by ji překvapilo a v duchu by se ušklíbla – tohle na mamču neplatí. Ale kvůli Betynce. Je to její miláček a toto by ji strašilo ve snech.

Auto z útulku odjelo, policie se chystá k odchodu. I se mnou, samozřejmě.

„Proč jste odlifrovali dceru?“ ptám se neutrálním tónem. Jeden z policistů odpovídá, že takové scény dítě vidět nesmí.

„Proč? Aspoň by dostalo lekci občanské nauky z první ruky, jak stát zachází se slušným občanem,“ říkám hlasitě a zřetelně. Nikdo na to neodpovídá a policie se tváří trochu rozpačitě. Ve mně se vzrůstá vztek. Chladný, vytrvalý a ničivý. Celý život pracuju, po státu nic

nechci. Klopím uši a nechávám se šikanovat od kdejakého póvlu. Jednou se vzepřu, podám zcela oprávněnou stížnost a toto je odpověď? Ať žije Čechistán! Policista se vrací pro tác.

„Vy jste nic nesnědla,“ znepokojeně říká. Ne. Oznámila jsem mu to předem. Co řeknu, to platí. Dveře zachrastily, tác je pryč. Přemýšlím o Inečce. Moje dcera je tmavě plavovlasá po mně, oči má hnědé po tátovi. Jmenuje se Ingrid. Než se narodila, rozhodovali jsme se, jaké jméno dostane. Navrhovala jsem Reginleif, po jedné z Valkýr.¹⁾ Asi jsem už podvědomě tušila, že půjdeme do války.

„Ne,“ odmítl staroseverské jméno manžel. „Je to i na nás moc starodávné. Jestli si přeješ něco od Vikingů, navrhuji Astrid, nebo Ingrid.“ Fajn. Volím Ingrid. A hned, jak jsem ji poprvé uviděla, usmála jsem se na ni: „Postarám se o tebe. A vychovám z tebe takového nezdolného bojovníka, který se nelekne vůbec ničeho. Budeš Viking. Vítěz.“

Zase rachotí dveře. Krucinál, to tady nebude chvilku klid? Vchází opět policista, v ruce má papír – mám podepsat, že jsem odmítla jídlo. V klidu podepisuji, policista odchází. Kde jsem to přestala? Aha! Inečka rostla, nasávala můj vliv a bedlivě sledovala, jestli sama žiju tak, jak hlásám. Žiju, přátelé. Na dovolené létáme do západní Afriky, do zemí, kde jsou Evropané pořád rarita. Nějak mě tento kout světa přitahuje, vzrušuje mě hřmění bubnů, divoké tance a krev obětovaných zvířat při náboženských obřadech. A taky chci Inečce ukázat, že svět je jiný, než slyší ve škole a vidí v televizi. Je bezpečný.

„Jsi Ingrid Kruge,“ říkám jí. „Jsi bezpečná před chorobami, zvířaty i násilím. Nezapomeň, jsi Viking. Nikdy se ničeho nebojíš a nátlačku neustupuješ.“

Pily jsme vodu ze studní, procházely jsme se v noci městem. Jezdily jsme na mototaxících, každá na svém. Často jsme se navzájem ztratily z očí, protože každý řidič zvolil jinou trasu, ale v cíli jsme se vždycky potkaly. Máš strach z hadů? Zítra jdeme do hadího chrámu. A šup, každá jsme měla velkou kraju kolem krku.

„Tak co, jsou hadi slizcí?“ ptám se. Inečka, ještě slabým hlasem, odpovídá, že ne. Jejich kůže je suchá a hladká jako hedvábí.

¹⁾ Valkýry jsou v severské mytologii bytosti ženského pohlaví denně posílané bohem Ódinem na bitevní pole, kde vybírají z duší padlých statečných válečníků ty, kteří zemřeli hrdinskou smrtí, aby je doprovodily do síně padlých – Valhally.

„Vidiš. A takových nesmyslů ti valí do hlavy hromadu. Nevěř ničemu, co si sama neosaháš.“

Když byla Inečka v Africe poprvé (a já asi podesáté), měla problém přejít ulici. Žádné změkčilé přechody a semaforey. Dobře jsem jí rozuměla, protože napoprvé jsem váhala i já. Nepřetržitý proud aut, troubení, prach, tlačení.

„Dej mi ruku, pevně se drž a zavři oči,“ radím. Svírám její ručičku, rychle se rozhlížím, pak zvedám pravou ruku v klasickém gestu STOP! a skáču i s Inečkou před kapotu osobního auta. To zabrzdilo, my jsme přešly, auto se rozjelo. Tak se v Africe přecházejí silnice, řidiči jsou zvyklí. A Inečka si brzo zvykla taky. Fakt si myslíte, přátelé, že nás dvě jen tak něco vyděsí? Ani za tisíc let. Uplynul den a noc, tedy teoreticky, protože okno zde není a zářivka svítí nonstop. Jsem víceméně v klidu, protože vím od mého právníka, že mě tady mohou držet jen 72 hodin. Děl to odporuje lidským právům. Ušklíbám se, protože právům občana tu podle mne odporuje od začátku všechno.

Oplachuji si obličej v umyvadle a zamýšlím se, co s očima. Nosím totiž kontaktní čočky; ráno nasadím, večer vyhodím, další ráno vytáhnu novou ze sterilního obalu. A tak dál. Když mě doma policie vyzvala, abych si sbalila báglik, čočky jsem si samozřejmě vzala. V mé útulné kobce nemám z mých věcí nic, přátelé. Jen balíček papírových kapesníků. Ano, všechno vám vezmou. Kromě šatů, co máte na sobě. A kromě toho, co máte v hlavě a v srdci. Dveře se otevírají, je zde snídane. Odmítám. Klidně žádám o kontaktní čočky.

„Prosím vás, nač tady chcete vidět,“ odbývá mě policista, když odnáší netknuté jídlo. Pár minut se zamýšlím, pak se usměju. Opět je tady muž s papírem pro podpis. Klidně a nevzrušeně odmítám: nevidím. A co si důkladně nepřečtu, nepodepíšu. Doneste čočky, bude podpis. Nedonesete čočky, nebude podpis. Jednoduché. Za dvě minuty byl muž zpátky s celým měsíčním balením. Rozvážně si vkládám čočky do očí a podepisuji papír. Opět zůstávám o samotě. Sedím na zkřížených nohou, oči upřené do dále. Pro Inečku, Betyнку, ani kolegyni Ivču nemohu teď udělat zhola nic. Jen to, že se nezhroutím, abych byla schopná pak bojovat za nás všechny. Opět se usměju: to je hračka. Jsem Miriam Krue. Hard to Kill.

Odpoledne přichází JUDr. Záviš. „Vydržte,“ povzbuzuje. Zítra je soud o vazbě. Bude to takové divadlo a na jeho konci budu já s Ivčou volná. Ubezpečuji ho, že vydržím. I s jídlem. Kromě vody z kohoutku, přátelé, jsem tady nepozřela ani sousto.

Druhý den ráno. Sedím na lavici před soudní síní, Ivča je vevnitř a vypovídá. Vedle mne, z každé strany, sedí stráž a přede mnou stojí JUDr. Záviš.

„Vidím to tak na hodinu,“ pronáší uklidňujícím tónem. Hodinu vydržím. I dvě. I dva dny. Vydržím všechno, co je potřeba. Ivča vychází, je řada na mně. Vstávám a jdu ke dveřím. V poutech, jak jinak. Vrhám na svou kolegyni povzbudivý pohled a jsem vevnitř. Za stolem sedí v taláru muž kolem čtyřiceti let, světlehnědé vlasy a přátelsky se usmívá. Zdravíme se.

„Sundejte paní doktorce pouta,“ nařizuje. Stráž tak ihned činí. Pak mi klade otázky, na které poctivě odpovídám. Ano, napsala jsem stížnost. Ano, úředník po mně chtěl to a to, odmítla jsem. Neměl na to právo.

„Neměl,“ přikyvuje soudce.

„Pak mi vyčítali, že prodávám příliš mnoho volně prodejného léku. Normálně, přes kasu vše řádně evidované a zdaněné.“

„Co jste jim odpověděla?“

„Coby. Zeptala jsem se, zda existuje předpis, který určuje limit prodeje. Pekárna může prodat za den jen dvě stovky rohlíků.“

„A co vám odpověděli?“

Popravdě říkám, že nic, mlčení.

„A tím to skončilo?“

„Ne. Zeptala jsem se, jaké množství by úřad pokládal za adekvátní, ať se pohneme z místa.“

Aha, teď se někam dostáváme, zřejmě si myslí soudce.

„A co odpověděli,“ ptá se se zájmem.

„Nic. Utekli.“

Soudce se začal smát: „Ani se nedivím. Taková absurdita! Tomu bych nevěřil, čím se může úřad ohánět.“

Vycházím ven, do předsíně. Bez pout. Tam mohu, po třech dnech, promluvit s Ivčou. Sdělujeme si své zážitky.

„Aspoň jsem si odpočinula,“ říkám. Ivča má jiné pocity. Byla zdeptaná sklepem. Měla dojem, že na ni všichni zapomněli a zahodili klíče do kanálu a ona zůstane navěky v podzemí. Do sklepa už nechce. Ani já ne, ač mně vadila jen ta odtrženost od dcery, lékárny a Betyanky. Samotný sklep s jeho vybavením mě nechal v klidu. Donucovací taktiky znám a zrovna tato, jak z udělání, na mě neplatí.

„A nic jsem nejedla. Jen chtěli vždycky podepsat nějaký papír.“

„Ani ty jsi nejedla? Tak to jsme dvě,“ konstatuji.

Volají nás obě do jednací síně: „Vazba se zamítá.“

Oddechly jsme si a vycházíme, jako svobodní občané, ven. Tam mě informuje JUDr. Záviš, že Ingrid přijde ze školy rovnou domů a psa mám na psím cvičáku u městské policie. Jakmile dorážíme do našeho městečka, беру si auto a vyrážím směr cvičák. U brány ukazují občanku, jdu dovnitř. Ujímají se mě dva mladí lidé – chlapec a slečna. Jsou rádi, že Betyнка půjde domů. Prý celou dobu jenom pila vodu, žrádlo odmítala a nechtěla se ani proběhnout. Jen loužička, bobek a zpátky do kotce. Dorazili jsme ke kotci. Moje Betyнка byla vražená v zadním rohu, skrčená, s ustrašenýma očima, očekávající další ránu osudu. Jakmile mě uviděla, vystřelila jako blesk a skočila mi do náruče. Šťastně se usmívám.

„Kolik jsem vám dlužna,“ ptám se.

„Nic,“ mávají rukou mladí. „Hlavně, že jste doma.“

Na dvorku odepínám Betynce vodítko a ona bleskurychle obíhá popelnici, vrata, květináče a čichem kontroluje, zda je všechno v pořádku. Ano, všechno je, jak má být. S domem. S libovůlí našich úřadů to v pořádku není. Proč nás nevyslechli? Podání vysvětlení? Proč nás místo toho zavřeli na tři dny do sklepa? A když nějaký ouřad záplatuje vlastní chyby tím, že podává nesmyslné žaloby na jiné a justice „začne jednat“, to je v pohodě? Beru do ruky útlou knížečku, jmenuje se Ústava České republiky. Čtu si článek 1, kde se dozvídám, že „náš stát je založený na úctě k právům a svobodám občana“. Je fajn to vidět na papíře, přátelé. V realitě to funguje trochu jinak. Stačí jeden mocný hráč a vaše práva jsou – řekněme – v čudu.

Po obědě přichází Ingrid. „To je dost, že vás pustili,“ zlobí se. „Co si kdo na vás vymyslel? Co se děje?“ Zcela pravdivě objasňuji své dceři, oč šlo a oč jde. Je jí třináct let a je chytrá. Jakmile chápe podstatu sporu, chytá se za hlavu: Ta Česká republika, to je dílo!

„Ne, Inečko. To není Česká republika. Už dva dny se tato země nazývá Čechistán. Aspoň pro nás, Kruge.“

Opět stojím za kasou ve své lékárně. Zapomněla jsem vám v tom fofru říct, že jakmile jsme se ocitly ve sklepě, začala média chrlit do veřejnosti zaručené zprávy o našich zločinech. Sériového vraha by nemohli znectít víc než nás dvě. Nepřeji to zažít nikomu, kromě svých nepřátel. Vystrčit nos z domu vyžadovalo relativně dost osobní statečnosti. Byla jsem hodně překvapena, když jsem zjistila, že se na mne moji spoluobčané usmívají, nakupují u mne i nadále, přejí „vydržte“ a tak nějak celkově jim jsou ty sračkomety fuk. Tedy většině.

Neříkám, že úplně všem. Bavily jsme se v polední pauze s Ivčou, když ta se náhle zarazila: „Počkej, Miri, zvoní mi mobil.“ A odběhla. Pak se vrátila: „Nezvonil. Asi se mi to zdálo.“ Pokračovaly jsme v hovoru. Situace se „zvoněním“ mobilu se opakovala víckrát, a to i v následujících dnech. Ano, přátelé! Sluchové halucinace po třech dnech pobytu ve sklepě. Já skřípu zuby a přemáhám vztek. Čím si to Ivča zasloužila?

Chci trochu odlehčit situaci. Smát se vážným věcem je moje specialita.

„Kolik myslíš, že jich sem vtrhlo, těch policajtů?“ zeptala jsem se kolegyně.

Ivča se zamyslela: „Aspoň osm. Možná deset. Tak nějak.“

Ano, můj odhad je podobný. Shodujeme se na deseti.

„No, to je slušné,“ potěšeně reaguji. „To bych nečekala ani ve snu.“

„Cože?“ Ivča je totálně zmatená.

„No oni šli najisto. Věděli, že tady budeme jen my dvě, že? Takže na zkrocení dvou magister středního věku potřebuje zásahové komando deset chlapů? To je pět na jednu? Slušné, fakt. Jsme výrazně lepší než Herkules, Xena bojovnice, Conan z Cimmerie a John Rambo. Jak říkám, Ivčo, lichotivé.“

Kolegyně se po chvíli začala smát: „Miri, ty jsi fakt blázen.“

Jsem. Výrazně to napomáhá přežití v mé rodné zemi. Po chvíli zamýšlení projevují obavy, zda policejní síly celého Čechistánu by stačily na zásah proti opravdovému drogovému kartelu. Když na jednu civilistku potřebují pět chlapů, kolik na jednoho odhodlaného týpka s kvérem? Dvě stovky? Tři?

Rozsáhlá mezinárodní spolupráce se mi náhle jeví v jiném světle. Já mám policii ráda, nic zlého jí nepřejí. Mám slabost pro chlapy v uniformě, víte? Večer zalézám do postele a jsem pořád zneklidněná. Je jich málo, sakra. Kdyby mě zrovna nezavírali do sklepa, nabídla bych se jako brigádnice. Co říkáte? Výcvik? Během jistého mého – ano, výcviku – a nebyl to ten nejostřejší, se přišlo podívat na náborový trénink asi šest mladých chlapů v policejní uniformě. Poté, co z lavičky zhlédli, co to obnáší, na ostrý trénink přišel jen jeden. Ten vydržel, musím říci. Polévá mě pot: ještě, že není veřejně známo, co všechno umím. Skočit z letadla, zlikvidovat protivníka, práce s nožem, vydržet být zajatec... dost! Už ani slovo! Nebo si bez povinných armádních posil nepřijde ke mně koupit nikdo z policie ani Paralen! Asi bych měla dát na vstupní dveře varovný nápis *Na vlastní nebezpečí*.

Abychom nebyly zase obviněny z nějakých podlostí. Dnes jsme si myslely, že už bude klid. Chyba lávky! Těsně po obědě do lékárny vtrhla smečka novinářů. Začaly cvakat foťáky, kamery, mikrofony. Na můj zdvořilý protest, že si ve svém domě nic podobného nepřeju, se jen smáli – veřejnost má právo na informace. No, to jsme viděli všichni v televizi, ty informace. Nevím, jestli veřejnost má, nebo nemá právo na informace. Jsem si jista tím, že veřejnost má nárok na pravdu, a ne na mediální lži.

„Pojď, Ivčo, necháme je být.“ Ivča jde do skladu a já k telefonu. Vytáčím 158. Po chvíli se dostavuje policie.

„Vaše průkazy, prosím,“ vyzývá nezvané hosty. Ti vytahují všelijaké cáry a legitky. Opustit lékárnu odmítají. Zákazníci utekli, jsem tu já – majitelka, Ivča, policie a horda sedmilhářů. Já je vyzývám k odchodu, policie je vyzývá k odchodu, nebaví se s nimi ani regály, ale oni si přejí zůstat. Chápete to? Budu si muset večer podrobněji přečíst tu ústavu.

Nějak nabývám dojmu, že jsem většinu práv v posledních dnech jaksi ztratila. Jeden z policistů jde ke mně: „Pojďte bokem.“ Jdu s ním do kanclu.

„Podívejte se, paní magistro, my je nemůžeme vyvést, jsou ve veřejném prostoru. Ale když dáte na dveře ceduli *Z technických důvodů zavřeno*, musí vypadnout, nebo je vyhodíme my.“

Výborně. Škrábu rukou na kus papíru ty technické důvody, připlácávám je na dveře: „A ven!“

Ani teď se jim moc nechce, ale když vidí, že policie je připravena, vytékají jeden po druhém na ulici. Děkuji polismenům, ti mávají rukou a odcházejí. Budu muset přehodnotit své seznamy, přátelé. Zdá se totiž, že policie je spíš na mé straně. Tak kdo, krucišpagát, tahá za drátky? Na toto snad onen „ouřad“ nemá pravomoci? Srandě ještě není konec. Jen co přenosové vozy zmizely z parkoviště, tak jsme odstranily „technické důvody“ a normálně jsme pokračovaly v práci.

Asi hodinu byl klid. Pak se před vchodem opět objevili jacísi okamerovaní týpci, ale stáli srocní na chodníku. Dovnitř vešel jen jeden – vlastně jedna. Přistoupila k pultu a ptala se, jestli se chci vyjádřit.

„Vyjádřila bych se velice ráda, slečno. Je mi ale jasné, že to sestříháte tak, že to každý pochopí jinak, než to říkám.“ A dodávám, že jestli jeden další překročí práh, volám policii: „Mám to nacvičené. Už jsem to dnes jednou udělala.“

Slečna sklápí mikrofon a kysele říká, že to ví. „Nechala jste vyvést kolegy z komerčních médií,“ říká vyčítavým tónem.

Ano a hřeje mě to u srdce. Slabá náplast, taky náplast. Slečna vychází ven a sděluje mé stanovisko kolegům. Skupina odchází. Do psí nohy, kde to žiju? Začínám chápat, jak snadno mohou ujet nervy a bouchnout saze, když vás systém tlačí za hranu. Slušně se ozvete? Do sklepa s vámi!

Uplynulo přibližně půl roku. Normálně jsme s Ivčou pracovaly, nic se nedělo. Párkrát jsem se sešla s JUDr. Závišem probrat situaci. Zním ho asi deset let, dělá pro mne smlouvy a konzultujeme právní záležitosti.

„Je to nesmysl, vždyť jste sama viděla, jak se tomu u soudu smáli,“ odbývá dotaz. Průběh zasedání opravdu napovídá, že podnět ke stíhání podaný oním ouřadem je absurdní a je to jenom plácnutí do vody, co mi má trochu ztrpčit život. „Státní zástupce tam udělal kravál, jak vás mohli pustit,“ směje se advokát.

„Jak to?“ divím se. „On bere vážně takovou blbost?“

„No, paní doktorko, on hlavně potřebuje čárku za odsouzení. Osobně je mu to fuk. On je placený za obžalobu, no a když je úspěšný, má body k dobru.“

„Aha.“

„Ale nechte ho řvát, víc nenadělá,“ uklidňuje mě Záviš.

Chápu to asi tak, jak je žalobce vykreslen v seriálu *Hercule Poirot* od Agathy Christie v epizodě nazvané „Záhada na zámku Styles“. Schválně se na to soustřeďte, přátelé, až se na ten film budete dívat. Pro neznalé shrnu: na zámku Styles je zavražděna majitelka, starší dáma. Má už dva dospělé syny a manžela, který je o dost mladší než ona. Manžel má alibi, tak zaklečují mladšího syna. Nad ním stojí oparukovaný žalobce a hřímá: „Pohledte na něj, na matkovraha, odporné individuum...“ Poirot dokázal, že mladší syn je nevinný. Zaklecovali staršího syna. „Pohledte na něj, na matkovraha, odporné individuum...“ hřímá tatáž paruka. Poirot opět dokazuje jeho nevinu. Ze zoufalství zaklecovali manžela: „Pohledte na něj, vraha manželky, odporné individuum...“ opět tentýž žalobce. Bez ohledu na to, zda manžel to opravdu udělal a jeho alibi bylo falešné, máte pocit, že žalobci záleží na pravdě? Domníváte se, že jej zajímají důkazy? Já ten pocit nemám. A uvědomte si, že i tehdy byli přítomni novináři a všichni tři obvinění byli vyváleni v bahně v novinách. Dva z nich zcela nevině. Podle mne je žalobce takový – slušně řečeno

– bahnomet. Hází špínu okolo sebe ještě před tím, než je jasný pachatel. Jak říká Závíš: potřebuje čárku. Body. Buduje kariéru. Je to pilíř společnosti. Važme si jeho práce, bez něj bychom byli v háji.

Čas plynul. Bylo krátce po Novém roce, kolem poledne. Zákazníci obědvali doma, my s Ivčou jsme se také chystaly pojíst, když se otevřely dveře. Do lékárny opět vpochodoval zástup mužů, v jehož čele krácel panák s lejestrem v ruce. Držte si klobouky, pojedeme z kopce! Ano, přátelé. Další odvoz do sklepa. Prý opakování trestného činu. Jakého činu? Nám nikdo nic nezakázal, ani nedokázal! Udání od „ouřadu“ se smál celý soud, včetně uklízeček! Tak co se děje? Děje se to, že si buduje kariéru pilíř společnosti, ctihodný parukář – bahnomet, pan... řekněme... Tlučhuba. Jestli jste si až dosud mysleli, že o takovýchto raziích rozhoduje policie, není tomu tak. Než nás zavřeli do sklepa, sepisovala se výpověď v kanceláři na místní policii. Po sepsání krátké stati byli policisté vyzváni jít do zasedačky.

Jak se trousili ven, ten poslední se zastavil: „Něco vám řeknu. My nechápeme, co proti vám kdo má. Souhlasíme naprosto s vašimi argumenty. Pokud je zboží volně prodejné, tak ho prodáváte. Pokud je na recept, nesmí se prodat bez receptu. Co s ním kdo dělá doma, není vaše věc, nýbrž jeho. Vy přece nejste zodpovědná za další dospělé lidi – zákazníky. Nedejte se. Můžu vás tady nechat samotnou, že?“

„Jistě. Samoty se nebojím.“ Osaměla jsem v kanceláři. Chvilí jsem postávala u okna, okouněla u nástěnky a pak jsem popošla k přivřeným dveřím. Za nimi pomalu ustával rachot židlí, všichni byli usazeni. Velmi nenápadně jsem ke škvíře natočila ucho a posléze i oko. Ve větší místnosti seděli policisté, zády ke mně, a čelem k nim stál panák. Hřímavým hlasem uděloval pokyny, co se bude a nebude dělat.

V malé pauze se přihlásil o slovo jeden z policistů: „Pane státní zástupce, a neměli bychom posoudit i právní výklad vyhlášek? Myslím si, že paní doktorka Kruge má v této věci pravdu!“

Panák nadskočil o půl metru a zařval: „Tímto směrem se pátrání vést nebude!“ Policista se opět posadil. Velmi pozorně jsem si tato slova zapamatovala a také jsem si velmi pozorně vrývala do paměti tvář onoho panáka. Tebe poznám, frajírku. Možná se mi to bude v životě hodit. Pak si pan pilíř společnosti všiml škvíry ve dveřích (nevím, jestli uviděl i část mé tváře) a zařval: „Zavřete někdo ty dveře!“ Dveře se zavřely.

Takže tak to je, přátelé. Dveře byly otevřené náhodou, anebo je úmyslně někdo nedovřel, abych slyšela, kdo proti mně jede. Až se budete někdy rozčilovat nad postupem policie, vzpomeňte si na tento odstavec. Policie je řízena státním zastupitelstvím. Nemůže jít proti. Otěže drží pilíře práva. Když jsem se tak na ten pilíř společnosti tehdy dívala, uvědomila jsem si, proč jsme na tom my všichni tak, jak jsme. Co asi tak můžou takovéto sloupy podpírat? Pravdu a pořádek? Odpovězte si sami. Nebudu zdržovat děj, přátelé. Následoval odvoz do sklepa. Ano, podruhé. Pevně doufám, že Ivča vydrží a sluchové halucinace se nebudou opakovat. Já? Já jsem – lidově řečeno – nasraná, jak dělo. Co je toto za stát? Co je to za zákony? Já i moje kolegyně jsme normální ženské, co pracují a starají se o rodiny. Možná je to zvláštní, ale v našich životech dodržujeme zákony a vyhlášky. Tím víc je celá situace absurdní. Podzemí je stejné jako minule. Piju jen vodu z kohoutku. Napadá mě, že na celou mou čechistánskou vlast je málo nejen policie, ale i sklepů. Pokud sem patříme já s Ivčou, pak sem patří všichni moji spoluobčané. I s vládou a ministerstvy. Čechistán bude první zemí na světě, která začne budovat sídla a úřady ne nad povrchem, nýbrž pod povrchem země. Ušklíbám se. Můj dům má taky sklep. Sklepy znám, s pavouky i bez pavouků. Žádný úřední sklep mě nezlomí. Přátelé, začněte trénovat život pod zemí. Jak vidíte, nic není nemožné. Jednou přijde den, kdy i vám zamává panák lejstrem před očima a každá zkušenost se bude hodit. Zítra uplyne těch 72 hodin, co nás mohou držet v kryptě. Každou zvlášť, samozřejmě. To jsem neřekla? Tak to se omlouvám, přátelé. V podzemí medituje každý sám ve své kobce, pod nonstop svítící zářivkou. Nějak jsem dospěla k názoru, že celou předběžného zadržení už každý zná. No, co není pravda dnes, může být zrealizováno časem. Nedělejme si iluze, vážení spoluobčané. Tak tedy zítra se bude konat soudní jednání o vazbě. JUDr. Záviš se povzbudivě usmívá: „To zvládneme.“

Dnes je ten zítřek, přátelé. Vedou mě v poutech, z podzemí na slunce. Stojíme v soudní síni já a Ivča. Soudcem je – jako minule – ten sympatický pán, co se srdečně smál celému tomu cirkusu. Dnes klopí oči do papírů a má svěšená ramena. Začíná se mě zmocňovat neblahá předtucha. Nebudu vás unavovat obecnými kecý, přeskočím až na konec celého představení: „... a pro opakování trestného činu se žádost o vazbu schvaluje.“

Cože? Zírám na soudce. Já snad špatně slyším! Jaký trestný čin? Nám nikdo nic nezakázal! Hned při minulém jednání, před tím asi

půl rokem, jsem se JUDr. Záviše ptala (jak už jsme byly volné), co teď máme dělat s prodejem přípravků s pseudoefedrinem.

„Co by? Vždyť jste to slyšela. Normálně pokračujte. Evidence vedete, nařízení dodržujete.“ Tak zněla jeho odpověď. Mimochodem, stejný názor měla i Ivčina advokátka. A teď? Opakování trestného činu? Žádný nám nebyl prokázán, žádného jsme se nedopustily! Soudce, bývalý sympaták, se mi nedívá do očí. Uši mu hoří temnou červení, oči sklopené, drmolí a drmolí. Snažím se o nezúčastněný výraz ve tváři a stojím rovně, hlavu zpřímá. Hledím na důstojné taláry, vlajku a státní znak na protější zdi. Nějak se mi zrovna teď nedostává respektu, přátelé. Důstojné jednání? Divadýlko, habadůra, šalba a klam! Konečně skončil tu svou zbytečnou řeč.

„Máte nějaký majetek, o který bychom se vám měli postarat?“ obrací se sudí ke mně, tvář rudou jak rajče.

Údivem nadzvedám obočí: „Prosím?“ To bych do toho kujóna neřekla, že umí vést lékárnou! Ať umí, nebo neumí, nechává mne to chladnou.

„Ne,“ odpovídám mírně pobaveným tónem. Tobě, kamaráde, bych nesvěřila ani rozpadlou psí boudu! Rudá tvář se sklápí nad stůl.

Záviš a Ivčina advokátka, doktorka Žemlová, sahají do svých tašek a vytahují každý jeden papír: „Proti vazbě podáme stížnost,“ pronáší současně.

„Do tří dnů o stížnostech soud rozhodne,“ odpovídá sudí Rudá tvář.

Soud? Jaký soud? Soubor komediantů, nic jiného. Záviš jde ke mně: „Dnes je pátek, do lhůty se počítá i víkend. V pondělí budete volná. Do pondělka vydržíte, ne?“

„Samozřejmě,“ odpovídám.

„To víte, státní zástupce tu udělal kravál, tak mu na oko musí vyjít vstříc,“ vysvětluje Záviš.

Divadlo komedie, fakt! Žemlová tak nějak podobně utěšuje Ivču. Ivče i mně policajti opět nasazují želízka. Jsme evidentně extrémně nebezpečné. Při každé podobné akci s pouty se dívám policii přímo do očí. Není to známkou agrese. Ráda si prohlédnu každého, kdo se snaží naznačovat, že jsem se dopustila nezákonného jednání. Všichni policisté – bez výjimky – uhýbají očima. Zřejmě se jim na celé věci něco nezdá. Je to sice hezké, ale jako brigádnice se k nim hlásit nebudu. Musí se po dalších posílách poohlédnout jinde. Trochu mně mé myšlenky zvedají koutky úst, musím se ovládat a tento důstojný

a vážný moment nenarušit smíchem. Po vteřině mě veselost přechází. Není k smíchu, když se nasazují želízka a zaklečovávají se nevinní. To není justiční omyl. To je justiční zvůle. To je justiční zločin. Aby se Rajče a prokurátor nenarodili v příštím životě jako červi! Karma je svině...

Sedíme, Ivča a já, v mikrobuse, spoutané, každá v jiné řadě. Doprovází nás několik ozbrojenců. Vezou nás ze sklepů do vazby, do Brna. Nevím, jak je na tom moje kolegyně, ale mně železo na ruce nevadí. Jsem narozená v živlu Voda a energii mi dodává Kov; to praví čínská astromedicína. Tudíž mě ta pouta vlastně posilují. Super! Teď si uvědomuji, že Ivča kovy nemá ráda. Na noc si sundává náušnice i hodinky na kovovém pásku. Zklidňuji dech a snažím se jí dodat odvahy telepaticky, řečí těla, vysíláním energie... Jsme spoutané? Zákaz hovořit? Příště, Rajčata, nařídte i alobalovou sítku na hlavu, jistota je jistota! V duchu si zpívám Marseillaisu a vychutnávám pohled z okna do volné krajiny. To víte, po třech dnech ve sklepech mám co dohánět! Teď mě, přátelé, nechte chvilku v klidu. Ozvu se vám pak z té vazby.

Tak se hlásím, přátelé. Jsem oblečená ve vazebním mundúru, to jest v zelených plátěných kalhotách a zeleném tričku. Dřepím na cele s jednou spolubydlící. Jmenuje se Šarlota, je o dost mladší než já a ve vazbě není žádný nováček. Jak vypadá cela? Vy se mě snad snažíte nahnat do náruče deprese, kamarádi. Stůl, pár stoliček, tři dvojposchodové palandy, umyvadlo a v rohu záchod. A okno s mřížemi, samozřejmě. Nenápadně, ale důkladně po sobě pokukujeme. Ticho jako první prolamuje Šarlota: „Jsem ráda, že jste tu se mnou, paní Miri. Párkrát jsem byla na cele s mladýma feťáčkama, ty pořád upadaly do šoku a byly hlučné. Nic příjemného.“

„Mě zas těší, že tady mám někoho zkušeného, kdo mě poučí, co a jak,“ směju se.

Uspokojeny s výsledkem zkoumání, dáváme se do hovoru. Šarlota je tady za drobné krádeže. Já jí vyprávím (a zcela podle pravdy) svůj příběh. Domluvila jsem. Šarlota čeká na nějakou pointu.

„No to je všechno,“ dodávám.

Mladá žena na mě hledí hodně nedůvěřivě. Zřejmě ji napadlo, že tady sedím za sériové vraždy, nechci se k nim přiznat, a tak se jí snažím nabulíkovat, co mě zrovna napadlo.

„To je přece blbost,“ říká.

„Já vím.“

„A vazba k tomu? To je nějaké divné,“ reaguje Šarlota. Přidávám pro dokreslení pár detailů, ale ani to ji moc neuspokojuje. „A co váš advokát? Toho přece musíte mít, ne?“ táže se.

„Mám. Dobrého, už pro mě pracuje aspoň deset let. Proti vazbě podal stížnost, v pondělí mě pustí,“ oznamuji vítězně. Moc jsem si nepomohla.

„To vám řekl? No to je taky pěkná kravina, paní Miri.“

„Cože?“ Šarlota mně chce namluvit, že je chytřejší než JUDr. Záviš? Pán, co má víc jak třicet let praxe? Můj údiv je zřejmě přesvědčivý, protože Šarlota rozvádí dál: „Podívejte se, paní Miri, já nejsem právník. Ale zkušeností z praxe mám – neurazte se – mnohem víc než vy. Kdyby vás chtěli za tři dny pustit, tak vás sem vůbec nepovezou. S něčím takovým jsem se nesetkala ani já, ani nikdo ze známých, a to jich mám zkušených hodně.“ Nastává ticho.

„Ale asi ten váš advokát ví, co dělá,“ uzavírá debatu Šarlota.

„Určitě,“ pronáším rozhodným hlasem.

Je pozdní večer, já i Šarlota se snažíme usnout. Za pár chvil se z protější palandy ozývá tiché oddechování. Mně to bude asi chvíli trvat, za ty tři dny ve sklepě jsem přespaná (ha, ha). Takže teď mám čas, abych vám vysvětlila, co je mi kladeno za vinu. Konečně jsem to pochopila a mohu si hlavu ukrotit. Takže, přátelé: Prodávala jsem moc volně prodejného léku. Léku na nachlazení, obsahujícího mimo jiné pseudoefedrin. Znovu zdůrazňuji: tento přípravek je volně prodejný, bez receptu. Kupující je povinen předložit občanský průkaz a obdrží jedno balení. Nákup (jméno, příjmení, datum vydání a tak podobně) je nutno evidovat písemně a v určených termínech odeslat na elektronické úložiště. Nic z toho jsem neporušila. Komplikace způsobuje vyhláška, která říká, že se zaevidují údaje člověka, kterému je lék určen.

Tento zcela jasný pokyn si onen Boží úřad pretransformoval do formulace „ten, komu je lék určen, si jej musí koupit osobně“. Nic takového v žádném zákonu, ani předpisu, ani vyhlášce není. Kdo leží doma s teplotou a není schopný vstát z postele, těžko skočí do auta, aby si mohl zajet do nejbližší lékárny a udělal tak radost Božímu úřadu.

Modelová situace: „Paní magistro, syn má vysoké horečky a zimnici. Je řidič z povolání, nepřítomnost v zaměstnání omlouvá jenom smrt. S tímto přípravkem má dobré zkušenosti a teď má tři dny

turnusové volno, tak se chce dát do pořádku. Já vím, že na to potřebujete občanku, tak tady je moje a tady je mého syna.“

„Lék je pro syna, že? Tak zaregistruji jeho údaje.“ Lék je určen pro syna, nikoli pro jeho matku. Transakce probíhá bez zádrhelů. Pokud by byl přítomen ouřada z Božího úřadu, řekl by: „Paní, sbalte synovu občanku a vypadněte. Syn si musí přijít sám.“ Já: „Pane, vyhláška říká, komu je lék určen. Určen je synovi. Matka je jen takový pošťák. Prodávám matce, registruji syna. Přesně dle vyhlášky. Sbalte si svou aroganci a vypadněte.“

Zatím je vše jasné, přátelé? Tak pokračujeme, zcela analogicky: „Paní magistro, kamarád mně dal svou občanku, abych mu u vás koupil lék na chřipku, když jedu kolem. Je to možné?“

„Je, samozřejmě! Zcela dle vyhlášky.“

Proč k nám jezdí zákazníci i z většího okolí? Vysvětlím. Aby se vyhnuli buzeraci a šikaně od Božího úřadu, někteří kolegové vyřadili pseudoefedrinové léky ze sortimentu. Pro jistotu. Další skupina kolegů požaduje recept. Je to protiprávní, protože tyto léky mají registraci „volně prodejné“. Kolegové tak sice porušují zákon, ale podrbají pod bradičkou Boží úřad. No a pak jsme tu my, zbývající, co dodržujeme předpisy a Úřad netoužíme uspokojovat víc, než jak nám přikazuje zákon. Odhánět zákazníky si v dnešní době, pro nic za nic, nikdo nedovolí. Zejména, pokud mu šlape na paty banka. To, že si kdejaký titán ducha z Božího úřadu vymýšlí vlastní zákony, mě nijak nepřekvapuje. Za své téměř dvacetileté působení v lékárně jsem se s tím setkávala neustále. Co mě udivuje, je to, že na takové kreativní ohýbání předpisů přistoupila evidentně i naše justice. Doteď jsem byla v domněnì, že žiju v právním státě.

Jednou z definic právního státu je, že „nikdo nesmí být nucen konat věci, které mu nenařizuje zákon“. Ať si to v hlavě převracím, jak chci, situace, ve které jsem se ocitla, mně s tím právním státem nějak neštymuje.

Dál se nehodlám rozčilovat. Pomalu se mi klíží víčka, tak se zavrtávám pod deku. V oknech mříže, za dveřmi sympatáci v uniformách... ach, jaká romantika! Prožívat na vlastní kůži dobrodružný film, co by za to mnozí dali! Poslední myšlenka před usnutím: Inečko, drž se!

Je tady ráno. Bohužel, celá ta vazba je realita, a nikoli pouhá noční můra. Oplachujeme si obličej v umyvadle a čekáme, až nám přinesou snídani. Tak, tak, přátelé. Celých 24 hodin v jedné cele. Kdo

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy ***Karafiáty z Bogoty***.
Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.